

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. I. Quibusdam præmissis referuntur sententiæ,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

procedere, & eam pro causâ ordinante exposcere; ut autem sit illi proportionatus, satis est quod sit in eodem ordine cum fine prædestinationis, quamvis à providentiâ supernaturali & generali petat immediatè procedere; ut patet in actibus virtutum moralium supernaturalium, qui proportionati sunt cum fine charitatis, & tamen non elicitive, sed imperativè tantum ab illa procedunt. Sicut ergo, ut in eodem persistamus exemplo, actus istarum virtutum à charitate imperantur, & etiam actus virtutum acquiritarum; cum hoc tamen discrimine, quod illi ratione sui proportionati sunt cum imperio charitatis, utpote in eodem ordine supernaturali existentes, actus autè naturales sunt improporionati, quia in inferiori ordine constituti. Ita in præfenti dicimus, dona naturalia & supernaturalia, præter finalem perseverentiam & gloriam, esse effectus prædestinationis imperatos: cum hæc tamen differencia, quod primi sunt improporionati, utpote ordinis inferioris; alij verò proportionati, quia sunt in eodem ordine cum fine prædestinationis.

DISPUTATIO IV.

De certitudine prædestinationis.

Circa certitudinem prædestinationis quatuor hæc occurrunt discutienda. Primum, an prædestinatio sit certa non solum certitudine præscientiæ, sed etiam certitudine causalitatis mediatorum? Secundum, an illa possit esse omnimodò certa quoad hos? Id est, an possimus in hac vita, seclusâ speciali Dei revelatione, habere certitudinem infallibilem nostræ prædestinationis & salutis? Tertium, an saltem dentur aliqua signa illius? Quartum, an numerus electorum excedat numerum reprobatorum?

ARTICULUS PRIMUS.

An prædestinatio sit certa, non solum certitudine præscientiæ, sed etiam certitudine causalitatis mediatorum?

§. I.

Quibusdam præmissis referuntur sententiæ.

1. **S**uppono primò: Prædestinationem esse ita certam & infallibilem respectu consecutionis finis, ut nullus sit electus qui pereat, vel perierit, aut etiam qui perire possit, saltem potentiâ consequenti, & in sensu composito.

Probat hæc suppositio ex Scriptura, & SS. Patribus. Dicitur enim Joann. 6. *Omne quod dat mihi Pater, non perdam ex eo.* Et cap. 10. *Nemo rapiet oves meas (id est prædestinatos) de manu mea.* Unde Augustinus de corrept. & gratia cap. 7. loquens de electis, ait. *Horum si quisquam perit, salitur Deus, sed nemo eorum perit, quia non fallitur Deus.* Horum si quisque perit, vitio humano vincitur Deus sed nemo eorum perit, quia nullâ re vincitur Deus. Et Fulgentius de fide ad Petrum cap. 35. *Firmiter crede, & nullatenus dubites, omnes quos vasa misericor-*

A dia Deus fecit gratiâ bonitate ante mundi constitutionem, in adoptionem filiorum Dei prædestinatos esse à Deo, neque perire posse aliquem eorum quos Deus prædestinavit ad regnum, neque quemquam eorum quos non prædestinavit ad vitam nullâ ratione posse salvari. Ratio etiam id suadet: ut enim supra ostendimus ex D. Thoma quæst. 6. de veritate art. 1. *Providentiâ ordinem ad finem respicit, sed prædestinationem etiam exitum vel eventum ordinis: unde licet providentiâ non consequatur semper & infallibiliter finem rei provizæ, bene tamen prædestinatio.*

B Suppono secundò ex eodem Angelico Preceptore ibidem art. 3. duplicem esse certitudinem: unam cognitionis, quando scilicet cognitio non declinat in aliquo ab eo quod in re invenitur, sed hoc modo existimat de re sicut est: alterâ causalitatis, seu ordinis causæ ad effectum, quando videlicet causa infallibiliter effectum producit, & habet nexum cum eo indissolubilem. Quæritur ergo, an prædestinatio utroque gaudeat certitudine, vel tantum sit certa certitudinem cognitionis, seu præscientiæ?

Primus modus dicendi est Molina, qui totam divinæ prædestinationis certitudinem reducit ad infallibilitatem divinæ præscientiæ: que ante omne decretum quo tangat & determinet voluntatis nostræ indifferentiam, sicut ad quid illa, in his vel illis occasionibus & circumstantiis, se determinabit; & hæc determinatione sciti & præsuppositâ, decreto suo subscribit, & statim hominem ponere in illis occasionibus & circumstantiis in quibus præcivit consenturum. Ita docet præfatus Author variis suæ doctrinæ locis, præsertim hæc art. 7. disp. 1. membro 11. h. nos verò, ubi inquit: *Collocantes præterea certitudinem totam divinæ prædestinationis, non in decreto que Deus ei quem prædestinat providere statuit de metu quibuslibet virtutis seu perventurum in vitam æternam prævidere, neque etiam in ratione ipsa providendi, sed in præscientiâ quâ id prævidebat, ratione cuius tale decretum prævidetur.*

D *fortia sunt rationes prædestinationis etc.* Ecce quomodo reducit Molina certitudinem prædestinationis, quâ differit prædestinatus à non prædestinato, & ob quâ providentiâ divinâ rationem prædestinationis sortitur, nō ad decretum, seu ordinationem divinam, sed ad præscientiâ illâ futuri consensūs voluntatis humanæ exploratorem, quam scientiam mediam appellat. Unde in eadem quæst. art. 6. in parvo commentario illius, affirmat Prædestinationem esse certam, in ea tamen voluntati esse certitudinem, quam divinâ præscientiâ, quâ Deus prævidet per mediâ, per quâ unusquisque prædestinatus est, perventurum cum in vitam æternam.

Secunda sententiâ huic directè opposita, agnoscit in prædestinatione, non solum certitudinem cognitionis & præscientiæ, sed etiam ordinis & causalitatis, fundatam in vi & efficacia intrinseca divinorum decretorum & auxiliorum, quibus Deus illas & incolumi arbitrij libertatis, hominum voluntates movet & applicat ad volendum quod ipse vult, ubi, quando, & quomodo ille vult, ut Augustinus docet in Enchir. cap. 98. & causat voluntatis nostræ consensum & determinationem. Hanc viam sequuntur Thomistæ, alique scientiæ mediæ impugnatores.

**